

1. lignelse:

Jesus sagde: "Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele din styrke og af hele dit sind, og din næste som dig selv.". Sådan står der i loven, og at gøre de to ting er det vigtigste i af alt i livet. "En næste" er et andet menneske, og "din næste" er et andet menneske, der kommer dig ved. Er der nogen mennesker, der ikke kommer dig ved?

Nu er der altid nogen, der gerne vil slippe lettest og billigst om ved det, som livet eller Gud kræver af os. Et sådant menneske spurgte Jesus: "Hvem er så min næste?" Hvem er det, der kommer mig ved? Til ham fortalte Jesus en historie:

Der var en mand, der gik alene på vejen fra Jerusalem til Jeriko. Det var en lang vej at gå, det tog hele dagen, vejen var øde, og der lå røvere på lur. Røverne overfaldt ham og tog al ting fra ham, alt hvad der havde nogen som helst værdi, de tog også hans tøj, og så lod de ham ligge nøgen og halvdød ved vejen. Nu havde den mand meget brug for, at der kom nogen forbi, som ville hjælpe ham. Først kom en præst forbi, og han så ham, men så så han straks den anden vej og gik hurtigt videre. Så kom der en levit, en tempeltjener, forbi, han så ham også, men han syntes heller ikke, at det var noget, der kom ham ved, så han gik også forbi. Til sidst kom der en samaritaner, en fremmed på rejse, da han så det overfaldne menneske ligge der, kunne han ikke bare gå forbi, han fik medlidenhed med den overfaldne.

Samaritaneren badede den overfaldnes sår, og løftede ham op på sit eget æsel, så bragte han ham til et herberg, til et sted hvor han kunne blive sørget for, så han kunne komme sig, og han betalte også for ham.

Det var historien, da Jesus havde fortalt den, spurgte han: "Hvem af de tre, synes du, var en næste for ham, der faldt i røvernes hænder?"

Samaritaneren selvfølgelig, han som viste ham barmhjertighed.

"Ja", sagde Jesus, "gør du også sådan!"

2. lignelse:

Jesus sagde også: »En mand havde to sønner. Den yngste sagde til faderen: Far, giv mig den del af formuen, som tilkommer mig. Så delte han sin ejendom imellem dem. Nogle dage senere samlede den yngste alt sit sammen og rejste til et land langt borte. Der ødslede han sin formue bort i et udsvævende liv; og da han havde sat det hele til, kom der en streng hungersnød i landet, og han begyndte at lide nød. Han gik så hen og holdt til hos en af landets borgere, som sendte ham ud på sine marker for at passe svin, og han ønskede kun at spise sig mæt i de bønner, som svinene åd, men ingen gav ham noget. Da gik han i sig selv og tænkte: Hvor mange daglejere hos min far har ikke mad i overflod, og her er jeg ved at sulte ihjel. Jeg vil bryde op og gå til min far og sige til ham: Far, jeg har syndet mod himlen og mod dig. Jeg fortjener ikke længere at kaldes din søn; lad mig gå som en af dine daglejere. Så brød han op og kom til sin far. Mens han endnu var langt borte, så hans far ham, og han fik med-ynk med ham og løb hen og faldt ham om halsen og kyssede ham. Sønnen sagde til ham: Far, jeg har syndet mod himlen og mod dig. Jeg fortjener ikke længere at kaldes din søn. Men faderen sagde til sine tjenere: Skynd jer at komme med den fineste festdragt og giv ham den på, sæt en ring på hans hånd og giv ham sko på fødderne, og kom med fedekalven, slagt den, og lad os spise og feste. For min søn her var død, men er blevet levende igen, han var fortabt, men er blevet fundet. Så gav de sig til at feste.

Men den ældste søn var ude på marken. Da han var på vej hjem og nærmede sig huset, hørte han musik og dans, og han kaldte på en af karlene og spurgte, hvad der var på færde. Han svarede: Din bror er kommet, og din far har slagtet fedekalven, fordi han har fået ham tilbage i god behold. Da blev han vred og ville ikke gå ind. Hans far gik så ud og bad ham komme ind. Men han svarede sin far: Nu har jeg tjent dig i så mange år og aldrig overtrådt et eneste af dine bud; men mig har du ikke givet så meget som et kid, så jeg kunne feste med mine venner. Men din søn dér, som har ødslet din ejendom bort sammen med skøger – da han kom, slagtede du fedekalven til ham. Faderen svarede: Mit barn, du er altid hos mig, og alt mit er dit. Men nu burde vi feste og være glade, for din bror her var død, men er blevet levende igen, han var fortabt, men er blevet fundet.«

3. lignelse:

Det er som med en mand, der skulle rejse til udlandet og kaldte sine tjenere til sig og betroede dem sin formue; én gav han fem talenter, en anden to og den tredje én, enhver efter hans evne; så rejste han.

Den, der havde fået de fem talenter, gik straks hen og handlede med dem og tjente fem til. Ligeledes tjente han med de to talenter to til. Men den, der havde fået én talent, gik hen og gravede et hul i jorden og gemte sin herres penge.

Lang tid efter kommer disse tjeneres herre tilbage og gør regnskab med dem.

Den, der havde fået de fem talenter, kom og lagde andre fem talenter på bordet og sagde: Herre, du betroede mig fem talenter; se, jeg har tjent fem talenter til. Hans herre sagde til ham: Godt du gode og tro tjener; du har været tro i det små, jeg vil betro dig meget. Gå ind til din herres glæde!

Også han med de to talenter kom og sagde: Herre, du betroede mig to talenter; se, jeg har tjent to talenter til. Hans herre sagde til ham: Godt, du gode og tro tjener; du har været tro i det små, jeg vil betro dig meget. Gå ind til din herres glæde!

Så kom også han, som havde fået den ene talent, og han sagde: Herre, jeg kender dig som en hård mand, der høster, hvor du ikke har sået, og samler, der hvor du ikke har spredt, og af frygt for dig gik jeg hen og gemte din talent i jorden. Se, her har du, hvad dit er.

Men hans herre sagde til ham: Du dårlige og dovne tjener! Du vidste, at jeg høster, hvor jeg ikke har sået, og samler, hvor jeg ikke har spredt. Så burde du have betroet mine penge til vekslererne, så jeg havde fået mit igen med rente, når jeg kom tilbage. Tag derfor talenten fra ham og giv den til ham med de ti talenter.

4. lignelse:

Jesus gav sig igen til at undervise nede ved søen. Og en meget stor skare flokkedes om ham, så han måtte gå om bord og sætte sig i en båd ude på søen, mens hele skaren stod på bredden inde på land. v2 Og han lærte dem meget i lignelser, og i sin undervisning sagde han til dem:

v3 »Hør her! En sædemand gik ud for at så. v4 Og da han såede, faldt noget på vejen, og fuglene kom og åd det op. v5 Noget faldt på klippegrund, hvor der ikke var ret meget jord, og det kom straks op, fordi der kun var et tyndt lag jord; v6 og da solen kom højt på himlen, blev det svedet, og det visnede, fordi det ikke havde rod. v7 Noget faldt mellem tidsler, og tidslerne voksede op og kvalte det, så det ikke gav udbytte. v8 Men noget faldt i god jord og gav udbytte; det voksede op og groede, og noget bar tredive og noget tres og noget hundrede fold.« v9 Og han sagde: »Den, der har ører at høre med, skal høre!«

v10 Da han var blevet alene med sine ledsagere og de tolv, spurgte de ham om lignelserne. v11 Og han svarede dem: »Til jer er Guds riges hemmelighed givet, men til dem udenfor kommer alt i lignelser, v12 for at

de skal se og se, men intet forstå,
de skal høre og høre, men intet fatte,
for at de ikke skal vende om og få tilgivelse.«

v13 Og han sagde til dem: »Forstår I ikke denne lignelse? Hvordan skal I så kunne forstå de andre lignelser? v14 Sædemanden sår ordet. v15 Med dem på vejen, hvor ordet sås, er det sådan, at når de har hørt det, kommer Satan straks og tager det ord bort, der er sået i dem. v16 De, der bliver sået på klippegrund, er dem, der straks tager imod ordet med glæde, når de har hørt det; v17 men de har ikke rod i sig, de holder kun ud en tid, så når der kommer trængsler eller forfølgelse på grund af ordet, falder de straks fra. v18 Andre er dem, der bliver sået mellem tidslerne; det er dem, som har hørt ordet, v19 men denne verdens bekymringer og rigdommens blændværk og lyst til alt muligt andet kommer til og kvæler ordet, så det ikke bærer frugt. v20 Men de, der bliver sået i den gode jord, det er dem, der hører ordet og tager imod det og bærer frugt, tredive og tres og hundrede fold.«